

thấy tin này không đúng. Từ Hưng gồm 4 nhân viên, 2 nam và 2 nữ, nhưng sau khi 2 nam bị chết, 2 nữ được triệu hồi về Bắc Kinh và từ bấy đến nay không nghe ai nói đến đội ám sát hải ngoại này nữa. Thay vào đó, họ lập ra một ban hành động hải ngoại đặc biệt gồm 9 phân ban, mỗi phân ban gồm 9 nhân viên, đặt tên là...

— Tôi biết rồi. Ban Cửu Đỉnh.

— Cửu Đỉnh ?

— Phải, cửu đỉnh nghĩa là 9 cái đỉnh. Chuyện này được ghi chép đầy đủ trong ngoại sử Trung Hoa, vào khoảng thế kỷ thứ 3 trước Tây Lịch kỷ nguyên. Sau khi thâu tóm thiên hạ vào một mối, vua Hạ Vũ bèn sai đúc 9 cái vạc lớn bằng vàng, tiêu biểu cho 9 châu, các đời vua về sau đều coi cửu đỉnh là vật báu như quốc ấn. Tôi nghe nói Tình báo Sở lập phân ban Cửu Đỉnh nhưng tôi không biết Anton là thủ lĩnh. Như vậy, chắc canh bạc sắp đánh có mời vui nhộn lắm đây.

— Hừ... vui nhộn... chỉ một li nữa là tôi thấy ông bà, ông vãi.

— Tính tôi vốn tếu xưa nay, anh đừng dè búng nhé.

— Tôi chỉ phân nản thôi, chứ đâu dám. Nếu

anh không cộng tác, để bọn Anton phây phây kỳ được khế ước dầu hỏa với hoàng tử Phakanvong, thì tôi sẽ phải về xua gà là cái chắc.

— Phù Dung chưa nói gì với tôi về bản khế ước dầu hỏa.

— Vâng, anh cho phép tôi được giải thích đầu cua tai nheo rõ ràng. Vì vấn đề tài chính eo hẹp, ông Hoàng thường liên kết với các sở tình báo bạn ở hải ngoại, đặc biệt là ở Âu Châu. Nếu ở Bắc-Âu liên kết với MI-6, thì ở Đông-Âu, kể cả Thụy Sĩ, liên kết với C.I.A. Do đó, Phù Dung là nhân viên của ông Hoàng mà lại hoạt động sát cánh với chúng tôi trên đất trung lập Thụy Sĩ. Trong thời gian gần đây, chúng tôi giành phần lớn khả năng vào việc kiểm soát các khu vực có dầu hỏa ở châu Á để bù lại những thiếu hụt do tình hình bất trắc ở Trung Đông và thế giới á-rập gây ra. Ông Hoàng đã giúp đỡ chúng tôi thương lượng thành công với hoàng tử Phakanvong. Các giếng dầu ở nước ông ta chưa được khai thác, song theo ước lượng của các chuyên gia địa chất thì số dầu này có thể lên tới 1.000 tỉ thùng.

— Trời, 1.000 tỉ thùng nghĩa là xấp xỉ bằng số dầu dự trữ trong vùng Bắc-Mỹ !

— Đúng thế. Tuy nhiên, điều quan trọng hơn

là nó lớn gấp 3 lần số dầu dự trữ ở Trung Đông. Hẳn anh đã biết các nước á-rập từ nhiều năm nay luôn luôn có sự tranh chấp, lý do thâm kín là dầu hỏa, họ còn lợi dụng vị thế sản xuất dầu hỏa của họ để bắt chẹt người dân tiêu thụ tây phương, nhất là bắt chẹt người Mỹ chúng tôi. Chẳng hạn như ở An-giê-Ri, họ đuổi chúng tôi ra ngoài cửa. Như tại Li-bi, có 19 công ty khai thác thì 13 công ty đã do người Mỹ bỏ vốn, và chính phủ Li-bi đã làm chúng tôi khốn đốn. Sự khan hiếm dầu hỏa sẽ làm cho mọi ngành sinh hoạt bị tê liệt, họ biết rõ như thế nên càng ngày họ càng «săng ta» ác liệt. Trong tình trạng ấy, chúng tôi phải đi tìm những nơi có dầu khác. May thay chúng tôi đã tìm thấy.

— Trong nước của Phakanvong.

— Vâng. Trên nguyên tắc, Phakanvong không giữ một chức vụ chính thức nào. Nhưng trên thực tế, ông ta có rất nhiều quyền hành và ảnh hưởng. Cầm được tờ khế ước mỏ dầu, chúng tôi sẽ có thể tự do ăn no, ngủ kỹ, bắt chặp những sự hăm dọa của thế giới á-rập. Nhưng..

— Mai Lãng đã chớp mất cái go-do-chong-giom..

— Hoàng tử Phakanvong bảo như vậy nên tôi tạm thời phải tin như vậy.

— Anh không tin Mai Lãng là thủ phạm ?

— Khó nói quá, anh ạ. Tôi nghĩ rằng bên trong vụ này còn nhiều uẩn khúc. Điều cần thiết là phải tìm cho ra Mai Lãng. Thời hạn phải hoàn trả báu vật go-do-chong-giom có 3 ngày. Mà hiện nay tôi không biết Mai Lãng ở đâu, chứ đừng nói go-do-chong-giom ở đâu nữa.

— Anh quen Mai-Lãng ?

— Khá quen. Hẳn và tôi từng hoạt động với nhau vài ba lần, hẳn chỉ phải cái tội chơi bời quá trớn, còn về tư cách con người thì không đến nỗi nào.

— Hẳn là nhân viên của ông Hoàng ?

— Không. Của C.I.A. Đúng hơn nữa, hẳn vốn là nhân viên của ông Hoàng nhưng sau đó được biết phái cho C.I.A. mượn một thời gian.

Văn Bình nhìn sang bên. Phù Dung đã ra ngoài hành lang. Văn Bình bèn hỏi nhỏ Nicôn :

— Anh có hiểu tại sao Phù Dung lại chết mẹ chết mệt vì Mai Lãng không ?

— Hẳn đẹp trai như tài tử xinê thì đến hoa khôi trung học cũng xiêu lòng, huống hồ Phù Dung đã quá bốn mươi, và mang chứng kỳ quái là chỉ thích thanh niên măng sữa.

Lời nói vô tình đơm về rí róm của Nicôn

làm Văn Bình trạnh lòng. Ngày xưa, chàng đã ở vào hoàn cảnh như Mai Lãng. Chỉ khác một điều: hồi ấy nàng coi chàng như một vật thí nghiệm quen thuộc, còn giờ đây, nàng đã nặng tình với Mai Lãng một cách gần như mù quáng.

Chàng vừa nghĩ đến Phù Dung thì nàng xô cửa chạy vào về mặt hốt hoảng :

— Anh ơi !

Văn Bình búng ngón tay :

— Bọn nhân viên của Anton vẫn lảng vảng dưới đường phải không ?

— Thưa anh, phải. Cả bọn ngang nhiên ngồi trong xe hơi đậu ngay trước cửa nhà em. Có lẽ em phải gọi điện thoại cho cảnh sát.

— Hừ... em nhờ họ làm gì ?

— Đề họ tổng cò chúng đi.

— Em làm to. Cảnh sát sẽ khám phá ra em là nhân viên điệp báo. Riêng việc em làm chủ căn nhà bán thú vui lạ lùng này cũng đủ khiến em bị trục xuất khỏi Thụy Sĩ. Rồi còn Nicôn, còn... anh nữa. Anton ranh lắm, hẳn đang lừa chúng mình vào xiếc. Cảnh sát trục xuất chúng mình, trục xuất bọn nhân viên của Anton, trong khi Anton được ở lại, tự do hoạt động. Em đã thấy chưa ?

— Thấy rồi. Nhưng chúng cứ bao vây như

thế này thì anh còn làm ăn sao được ?

— Theo ý em, tại sao sự hiện diện của chúng lại không cho phép anh làm ăn ?

— Anh đừng đùa nữa. Nicôn đã bị một trận thừa sống thiếu chết. Anh giỏi võ thật đấy nhưng mảnh hồ nan địch quần hồ.

— Cảm ơn em. Anh được trả lương để làm việc này.

Đáp lời Phù Dung xong, chàng hỏi Nicôn :

— Anh cần ở lại đây nghỉ khỏe, hay là... ?

Nicôn đứng dậy :

— Tôi hết đau rồi. Bây giờ anh đi đâu ?

Văn Bình nhún vai :

— Gặp Anton. Gặp Anton mới có hy vọng tìm ra Mai Lãng. Nhân tiện tôi sẽ đến gặp hoàng tử Phakanvong.

— Phải lấy hẹn trước. Đến bất thành linh, sợ ông ta không tiếp.

— Chẳng hề gì. Phiền anh lấy hẹn giùm. Nhưng giờ này, ông ta có còn ở nhà không ?

— Còn.

— Nếu còn ở nhà thì ông ta sẽ tiếp tôi,

Văn Bình lững thững bước xuống thang gác. Phù Dung ép vào vai chàng :

— Đêm nay, anh đừng về khách sạn nhé !

Nghe Phù Dung mời mọc, Văn Bình sực nhớ đến căn phòng đang chờ chàng tại đại lý quán President. Lữ quán ở đây mọc nhan nhản, và đều có đủ tiện nghi, nhưng không hiểu sao chàng lại ưa đến President, có lẽ vì tiền phòng đất lồi con mắt, 90 phật-lăng một ngày. Chàng sực nhớ là ngay sau khi rời ga xe lửa chàng gọi xe đến thẳng nhà Phù Dung. Đêm nay, nàng nhủ chàng «đừng về khách sạn», nghĩa là nàng mời chàng ở lại với nàng. Chàng bèn hích nhẹ cùi tay vào ngực nàng, bộ ngực no tròn chỉ có thể thấy được ở những thiếu phụ chưa đến ba mươi :

— Không sợ ghen à ?

Chàng tưởng pha trò nàng sẽ cười. Chàng không dè mặt nàng bỗng sa sầm.

Rồi nàng thở dài :

— Đêm nay, có lẽ là đêm cuối cùng của đời em anh ạ. Anh về ở với em cho em đỡ cô đơn. Và nếu em chết, anh hãy vuốt mắt cho em.

Văn Bình tát yêu :

— Còn nữa thế kỷ nữa, em mới cần được vuốt mắt. Chóng ngoan, lát nữa, anh sẽ vuốt xương sống...

Phù Dung không nói gì nữa. Cầu thang dẫn

hai người qua một hành lang khác, cho nên Văn Bình không gặp lại căn phòng trống trơn, tranh tối tranh sáng với ba cô gái phục sức kịch đậm kỳ dị. Phù Dung tiến lại tấm gương lớn bằng đầu người kê ở góc tường. Nàng kéo tấm gương sang bên như thể mở cửa. Té ra phía sau còn có một tấm gương khác, nhỏ hơn, được tráng thủy ngân đặc biệt, có thể nhìn thấu bên trong.

Các trung tâm ăn chơi quốc tế thường gắn gương soi hai mặt như vậy để người ở ngoài tha hồ theo dõi mọi việc xảy ra trong phòng hành lạc. Trong đời, Văn Bình đã rửa mắt bằng loại gương quỷ quái này quá nhiều lần. Nhiều lần nên đâm ra nhàm chán.

Nhưng cảnh tượng đang hiện ra ở phòng bên lại không làm chàng nhàm chán. Căn phòng này hẹp nên chàng có thể quan sát rõ ràng. Giữa phòng, một người đàn ông trung niên, bụng bắt đầu có mỡ bèo nhèo, mặt đeo hai cảm, da dẻ trắng bủng, móng tay được gọt, rửa bằng hoàng, cời trần trụi, trên người chỉ còn cái quần cụt lót và đôi giày đen láng bóng. Đôi giày Ý trị giá gần 30 mỹ-kim và bộ mã phát phi của gã đàn ông chứng tỏ hẳn thuộc vào đẳng cấp có quyền, có tiền, có khá nhiều quyền, khá nhiều tiền.

Vậy mà hẳn lại ngoan ngoãn quỳ gối trên đất, hai tay ngoan ngoãn khoanh trước ngực, mặt ngoan ngoãn ngược nhìn cô gái khỏa thân đang vung vẩy cây roi da trước mặt hẳn. Cô gái này là một trong hai người đẹp lỏa thể chàng gặp hồi mới đến. Nàng đã thay đổi phục sức : nàng đội bê-rê màu xanh, giống bê-rê của lính biệt kích Mỹ, chân nàng cũng đi giày boots cao ngầu ngện. Chỉ có thể thôi. Kỳ dư từ đầu gối lên đến mái tóc đều là sản phẩm trung thành của thiên nhiên không một mảnh voan che dậy.

Cô gái quay tròn cái roi da rồi cất tiếng nói một hơi. Phù Dung bấm cái nút nhỏ ở dưới gương, tiếng nói trong phòng vọng ra. Gã đàn ông ở trần nấn nỉ :

— Xin cô tha cho tôi.

Cô gái quát mắt :

— Tha hả ? Tha anh sao được. Tôi phải đánh đòn cho anh chữa đi.

Gã đàn ông chấp tay lại, chưa kịp lạy lục thì những ngọn roi da đầu tiên đã quất vào lưng hẳn. Cô gái khỏa thân xử dụng cây roi da đúng điệu nghệ xi-nê, trước khi giáng xuống. Nàng vung lên thật cao, miệng mím chặt, lông mày dựng ngược, chân xoạc téo, trông dữ tợn như dao phủ thủ trên

đoạn đầu đài, ngọn roi của nàng khá ác liệt, tuy nhiên, nàng đã tìm cách giảm bớt đau đớn trên làn da lưng trắng hồng của gã đàn ông bụng bự đỏ hồng những vết ngang dọc. Văn Bình suýt bật ra những tiếng khen ngợi.

Chàng hỏi Phù Dung :

— Cô gái này học xử dụng roi da ở Pháp hả ?

Phù Dung hơi khựng :

— Vâng. Học ở Pháp. Tại sao...?

— Chỉ nhìn qua là anh biết ngay. Lối đánh của cô ta đau thật đấy song trong cái đau có cái sướng, vì những đường roi đều nằm chận lên hệ thống dây chằng khoái-huyết. Muốn đánh chính xác, không phải dễ nào, có người học rục xương mà chẳng đi đến đâu. Em hiểu không ? Trước khi cầm roi đánh thiên hạ, phải tập đánh mình. Học lõm bõm, hoặc không có hoa tay, tất đánh trật ra ngoài, có khi thân thể nát như bị mật vụ quốc xã tra tấn mà vẫn chưa được nhận là...thành tài. Anh quen một bà già gần thất tuần ở ngoại ô Ba Lê, chuyên dạy nghệ thuật đánh roi khoái lạc, mỗi khóa kéo dài từ một đến ba tháng, dạy khoảng ba chục học trò thì ba hoặc bốn biết đánh...

Văn Bình ngưng nói. Vì ở phòng bên, gã đàn ông bụng bự đã thét lên, không phải thét lên trong